

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 46. S. Anselmus in Angliam redit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. *se se abdiderint. Porre solius Guntrami*
A.C. 1106. *Regis exemplum, omnibus aliis deficienti-*
bus, sufficeret. Nullibi alias nisi in hac
epistola legimus, Guntramum Regem
Monachum induisse. Tum Hugo profe-
quitur: An exempla Principum propin-
quorum & coævorum tuorum non te ter-
vent? Guilielmi Regis Angliæ, inquam,
& Henrici Imperatoris? quorum alter in
saltu sagitta ictus interiit, alter in medio
calamitatum, quibuscum conflictabatur,
modo defunctus est, cuius rei te certiore
jam factum esse non dubito. Quem vero
statum utriusque anima consecuta sit, quis
scrutetur? Ergo, carissime Princeps, se-
quere utilia suadentem. Vitam muta,
mores corrige, per semitam veræ pœnitent-
tiæ, & perfectæ conversionis ad Deum ac-
cede. Viam autem Salutis faciliorem aut
tutiovem professione monastica nullam in-
venies. Cupimus te recipere, & cultu
Rege digno prosequi. Regem Regum quo-
que pro te orabimus, ut ex Monasterio ad
Regnum æternum te transferat.

§. XLVI.

S. Anselmus in Angliam redit.

Sanctus Anselmus in Abbatia Beccensi
 versabatur, Legatorum reditum a se
 ipso & a Rege Angliæ Romam missorum
 expectans. Interim vero tristitia de illo
 Regno nunciabantur; nempe Regem
 tam

Edmer. 4.
Novor.

tam populum quam Clericos ingentibus ^{Sæcul. XII.}
 exactionibus premere. Speciem æqui- ^{A.C. 1106.}
 tatis præbebat, quod Decreta ultimi
 Concilii Londinensis de continentia Pres-
 byterorum servari districtè vellet. Nam
 cum absente Anselmo multi pellices suas
 vel retinuisent, vel dimissas revocassent,
 multæ impositis, & ad ærarium Regis
 comportandis, puniebantur, & quia tan-
 tus Concubinariorum numerus non erat,
 ut præfectorum avaritia inde satiari pos-
 set, etiam a Presbyteris continentibus
 sicut a lascivis & demum ab omnibus ge-
 neratim Parochis pecunia turpi titulo
 exigebatur. Qui imperata solvere de-
 trectabant, non sine probro & scandalo
 in carcerem detrudebantur & torque-
 bantur. Cumque ducenti ferme Pres-
 byteri, vestibus Sacerdotalibus induti,
 Regis conspectum subiissent, justas que-
 relas delaturi, inauditi & ignominiose
 habiti repulsi sunt. Ergo Anselmus Re-
 gi scripsit; nullum in Ecclesia inveniri
 exemplum, quod Rex Clericos ad ser-
 vandas Leges Ecclesiasticas injunctis pœ-
 nis temporalibus compellere aggressus es-
 set. *Episcoporum est, inquit, bujuscmodi*
crimina patrantes coercere, & ipsis cessan-
tibus Archiepiscopi, aut Primatis. Ar-
 chiepiscopo significari jussit Rex, quod
 brevi in Normanniam navigaturus eique
 circa hanc querelam satisfactorius esset.

Inter

Secul. XII.
A.C. 1106.

Inter hæc adsunt Legati Roma red-
ces, atque præter alia referunt mandata
Summi Pontificis ad Anselmum directa,
quibus in causa Guilielmi Archiepiscopi
Rotomagensis sententiam ferre jubeba-
tur. Is olim monachus in Monasterio
Beccensi, & deinde ad S. Stephanum Ca-
domi, anno millesimo septuagesimo no-
no, Joanni Abrincensi in Sede Rotoma-
geni successerat, quam annis triginta
duobus tenuit. Sed eum, licet virum
multorum meritorum, Papa jam ante
longum tempus ab Officiis Sacerdotali-
bus suspenderit, ac pro eo Anselmus,
cum ultimo Legatos Romam misisset, in-
tercesserat. Ergo Paschalis Papa Ansel-
mo totum negotium commisit; faceret
Sacrae Sedis nomine, quæcunque e re
esse viderentur. Anselmus, Rotomagum
profectus, itineris sui causam in Synodo
exposuit, ubi Guilielmus Varelvastus,
Regis Legatus, Papæ epistolas, a se Ro-
ma allatas, reddidit, alteram ad Archi-
episcopum Rotomagensem datam, in qua
Pontifex hortabatur, ut a suo consortio
illos arceret, quorum consilio impulsus
in complures errores lapsus esset, alte-
ram ad Anselmum, in qua dicebat, se Re-
gi Angliæ, caput Sacrae Sedi submitten-
ti, parcere, & Anselmo potestatem tri-
buere, illos absolvendi, qui Investituram
accepissent, qui eos post acceptam a Re-

to. 10. Conc.
ep. 101.

ap. Edmer.

ge Investituram ordinassent, aut Regi Sæcul. XII.
homagium præstitissent. Tum subjungi- A. C. 1106.
tur: *Si qui deinceps Beneficia acceperint,*
sine Investitura, etiamsi Regi Fidem ju-
raverint, eos nihilominus ordina, donec
Regi persuaseris, nec istud homagium esse
a Præsulibus petendum. Postea Anselmo
Papa licentiam dat ad Communionem
recipiendi tres Episcopos, qui Regi anno
millesimo centesimo secundo falsa retu-
lerant, & Regem Principesque, qui ju-
bente Papa cum Anselmo in causa Inve-
stituræ laboraverant, absolvendi. Tan-
dem Anselmo causam Archiepiscopi Ro-
tomagensis commendat. Hæc epistola
vigesima tertia Martii data.

Sup. S. 10.

Cum Guilielmus Varelvastus in An-
gliam pervenisset & Regi, quæ Romæ
acta fuerant, retulisset, ille latissimus Le-
gatum ad Anselmum remisit, eum roga-
turum, ut ad Ecclesiam suam celeriter
remearet. At Guilielmus in Norman-
niam reversus Archiepiscopum ægrotan-
tem habuit, quæ res ipsum magno do-
lore affecit, tunc enim Archiepiscopi
reditum & libertatem Ecclesiæ sincere
exoptabat. Regem jam serio animo
constituisse affirmabat, in omnibus con-
silia Archiepiscopi sui sequi & ab Eccle-
sia Romana nunquam dissidere. Cum
igitur vehementissime instaret, Ansel-
mus utcunque infirmus e Monasterio

S. Anselmus
ægrotans.

Hist. Eccles. Tom. XVI. K Bec

Sæculum XI. Beccensi iter aggressus est, sed cum Ju-
A.C. 1106. niomagum pervenisset, ingravescente vi
 morbi, ultra progredi non valuit. Ita-
 que jam se venire non posse nunciari Regi
 iussit, qui addito juramento affirmavit,
 se nullius rei jactura quam carissimi An-
 selmi acerbius affligi posse, cui rescrip-
 sit, ut quiesceret, & valetudinem suam
 unice curaret, se vero sine mora in Nor-
 manniam navigaturum.

Anselmus igitur Beccum revertitur,
 expectaturus Regem, qui ad Assumptio-
 nem Dominæ Nostræ decima quinta Au-
 gusti anno millesimo centesimo sexto ad-
 venit. Tunc vero Archiepiscopus, qui in-
 terea convaluerat, solemnī ritu Missam
 celebravit, & officio peracto, Præsul, Rex
 Proceresque congressi de omnibus capi-
 tibus, antea tot jurgiorum causis, con-
 senserunt. Rex Ecclesias in Anglia a
 censu, quem Guilielmus Rufus omnium
 primus imperaverat, liberavit, promisit-
 que, se quoad viveret de Ecclesiis vacan-
 tibus nihil percepturum. Quod specta-
 bat ad exactionem Parochis injunctam,
 spondit, se ab illis, qui eam necdum
 præstitissent, nihil petiturum, & illos,
 qui eandem solvissent, ab omni tributo ad
 annos tres exemptos fore. Promisit quo-
 que, datis Vadibus, se omnia, quæ absen-
 te Archiepiscopo de Bonis Ecclesiæ Can-
 tuariensis accepisset, redditurum esse.
 His

His pactis firmatis Anselmus in Angliam revertitur, ingenti lætitia exceptus ab omnibus, inprimis a Regina, quæ in itinere Archiepiscopum proficiscentem præcedebat, & venturo hospitia parabat.

Sæculum XI.
A.C. 1106

Ceterum in illa profectioe in Normanniam suscepta Henricus Rex Angliæ, pugna ad *Tenerchebrai* victor, totam illam provinciam subegit, Roberto fratre capto & in Angliam misso, ubi e vita migravit. Henricus deinde Episcopis & Proceribus Normanniæ Lexovii ad res Ecclesiæ & Principatus componendas congregatis, pacem contra invasores Bonorum Ecclesiasticorum, raptores & latrocinantes stabilivit.

to. 10. Conc.
p. 747. ex Or-
deri. lib. II.
p. 822.

§. XLVII.

S. Bruno Segniacensis.

Eodem anno Boemundus, Princeps Antiochenus, in Franciam venit, debita, quæ contraxerat ingentia, soluturus, & militum Cruce signatorum supplementa conducturus. Cum ergo Principatus sui custodiam Tancredo Propinquo commisisset, Antiochia discessit in autumnno anno millesimo centesimo quarto, in comitatu habens Daimbertum Patriarcham Jerosolymitanum, ad Papam querelas delaturum, quod Rex Balduinus ipso per nefas expulso in Sedem suam quemdam

Guil. tyr.
XI. c. 1.

K 2

Pres-